

SKENIRANO

I U 1576/2014-45

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

PREJETO
11-02-2016
26-2-16

WP1

OZRA-404/2014

B27

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki Liljana Polanec kot predsednica ter mag. Darinka Dekleva Marguč in mag. Damjan Gantar kot člana, ob sodelovanju Nataše Dolničar kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: mag. ALENKA BRATUŠEK, Prisojna 1, Kranj, ki jo zastopa Odvetniška družba Čeferin o.p., d.o.o. iz Grosupelj, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Komisija za preprečevanje korupcije, Ljubljana, zastopana po predsedniku Borisu Štefanecu,

zaradi varstva ustavnih pravic,

o tožbah tožeče stranke zoper toženo stranko zaradi posega v tožničine človekove pravice in temeljne svoboščine ter zoper izpodbijani akt – Ugotovitve o konkretnem primeru, št. 06211-78/2014/63 z dne 9. 10. 2014, po dne 4. in 16. 12. 2015 ter 8. 1. 2016 opravljeni glavni obravnavi v navzočnosti tožnice in njenega pooblaščenca, odvetnika Jožefa Klavdija Novaka iz Grosupelj, ter predsednika Komisije za preprečevanje korupcije Borisa Štefaneca in pooblaščenke Romane Berčič,

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugodi tako, da se odpravi akt Komisije za preprečevanje korupcije (KPK), št. 06211-78/2014/63 z dne 9. 10. 2014 - Ugotovitve o konkretnem primeru v zadevi suma kršitve predpisov o nasprotju interesov Alenke Bratušek, predsednice Vlade RS in kandidatke za člana Evropske komisije.
- II. Tožena stranka mora v petnajstih dneh od vročitve te sodbe povrniti tožnici njene stroške postopka v znesku 867,66 EUR z zakonitimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dne po izteku roka za izpolnitev obveznosti do plačila.

OBRAZLOŽITEV

1. Izpodbijani akt št. 06211-78/2014/63 z dne 9. 10. 2014 - „Ugotovitve o konkretnem primeru v zadevi suma kršitve predpisov o nasprotju interesov Alenke Bratušek, predsednice Vlade RS in kandidatke za člana Evropske komisije“ (v nadaljevanju: Ugotovitve o konkretnem primeru) Komisija za preprečevanje korupcije (v nadaljevanju: KPK) utemeljuje na podlagi 1. odstavka 11. člena in 5. odstavka 13. člena Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije (ZIntPK). Uvodoma v izpodbijanem aktu sprejete Ugotovitve o konkretnem primeru uvodoma strne in jih navaja, kot sledi: *„Alenka Bratušek je kot uradna oseba - predsednica Vlade RS, na 69. redni seji Vlade RS dne 31. 7. 2014 odločala o predlogu kandidatov za člana Evropske komisije, med katerimi je bila tudi sama. Pred sprejemom odločitve o predlogu kandidatov za člana Evropske komisije, med katerimi je bila tudi sama, se je bila predsednica Vlade RS dolžna bodisi (samo)izločiti iz odločanja v zvezi z zadevo ali pa v smislu 38. člena ZIntPK o okoliščinah pisno obvestiti KPK in do njene odločitve prenehati s sodelovanjem v zadevi, v kateri obstaja nasprotje interesov. Z opisanim ravnanjem je predsednica Vlade RS uresničila vse znake nasprotja interesov, kot ga opredeljuje 12. točka 4. člena ZIntPK“*. Zaključno navaja, da je izpodbijani akt senat KPK sprejel soglasno na dopisni seji dne 9. 10. 2014, v sestavi Boris Štefanec, predsednik, in dr. Igor Lamberger, namestnik predsednika,
2. V izpodbijanem aktu med drugim opisuje potek ugotovitvenega postopka, v katerem je bil pridobljen zapis magnetograma 69. seje Vlade RS z dne 31. 7. 2014, skupaj s podatki o udeležencih navedene seje in gradivom, ki je bilo podlaga za obravnavo na navedeni seji Vlade RS dne 31. 7. 2014. Dalje navaja ugotovljena dejstva ter obrazloženo podaja svoje mnenje in razloge za sprejeto odločitev, glede na relevantno pravo, pri čemer KPK povzema določila 4., 13., 37., 38. in 39. člena ZIntPK ter 4. člen Zakona o ratifikaciji MPPEU, omenja pa tudi Zakon o vladi RS (ZVRS) in Poslovnik Vlade RS. Sklepno zaključuje, da je v nasprotju z določbami ZIntPK o dolžnem izogibanju nasprotju interesov ravnanje tožnice s tem, ko je kot predsednica Vlade RS sodelovala pri obravnavi in sprejemu odločitve, da je tudi sama kandidatka za članico Evropske komisije, češ *„da ni sporno dejstvo, da je predsednica Vlade RS predlagala sama sebe za kandidatko, sporno je to, da je o tem tudi odločala. Predsednici Vlade se ne očita, da je svojo funkcijo uporabila za to, da bi sebi ali komu drugemu uresničila nedovoljeni zasebni interes (2. odstavek 37. člena ZIntPK), temveč to, da bi kot uradna oseba morala biti pozorna na vsako dejansko ali možno nasprotje interesov in storiti vse, da se mu izogne (1. odstavek 37. člena), o zaznanih okoliščinah morebitnega nasprotja interesov pa obvestiti komisijo (38. člen ZIntPK)“*. V zaključku še navaja, da se Ugotovitve o konkretnem primeru objavijo na spletni strani KPK, kot tudi oba odgovora obravnavane osebe.

3. Tožnica je na podlagi 4. člena ZUS-1 sprva že 2. 10. 2014 zaradi zatrjevanje kršitve ustavnih pravic iz 1. odstavka 21. člena, 22. člena in 29. člena Ustave v postopku do izdaje Osnutka ugotovitev o posameznem primeru vložila tožbo (v nadaljevanju: Prva tožba), skupaj s pobudo za izdajo začasne odredbe na podlagi 3. odstavka 66. člena ZUS-1, oziroma podrejeno po 3. odstavku 32. člena ZUS-1, ter zahtevala tudi povrnitev stroškov postopka.
4. S Prvo tožbo tako tožnica zahteva sodno varstvo v upravnem sporu zaradi posega v več ustavnih pravic z vodenjem postopka KPK pod št. 06211-78/2013 do izdaje Osnutka spornega akta, ki ga je tožena stranka poimenovala Ugotovitve o konkretnem primeru. Tožnica tako uveljavlja kršitev ustavne pravice do dostojanstva v pravnih postopkih iz 1. odstavka 21. člena, do enakega varstva pravic iz 22. člena in do obrambe iz 29. člena Ustave, do katerih je prišlo s tem, ko je bil ob razgovoru na KPK dne 3. 9. 2014 tožnici podan napačen in zavajajoč pravni pouk o njenem pravnem položaju v postopku. Nadalje uveljavlja kršitev ustavnih pravic do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave ter pravice do obrambe iz 29. člena Ustave: - s tem, da KPK tožnice po spremembi pravnega položaja iz statusa priče v status preiskovanca KPK ni o tem obvestila; - s tem, ko tožnice KPK ni obvestila, da bo 26. 8. 2014 opravila razgovor s Karlom Erjavcem in ji s tem omogočila, da bi bila pri tem razgovoru navzoča ter da bi Karlu Erjavcu zastavljala vprašanja in postavljala pripombe; - s tem, ko tožnici ni omogočila obravnavanja, sodelovanja v dokaznem postopku ter predlaganje dokazov, ki so ji v korist. Dodatno kršitev pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave tožnica uveljavlja tudi s tem, ko je predsednik KPK v poslanici ob 10-letnici delovanja KPK dne 1. 10. 2014 v zvezi s tožnico med drugim izjavil, da *„se je aroganca do državljanov razširila tudi na imenovanja na položaje v mednarodnih institucijah. Politika, ki dopušča takšna imenovanja ali je pri tem celo aktivna, ravna v očitnem nasprotju z javnim interesom, saj z imenovanjem nekredibilnih, neprimernih in neizkušenih posameznikov na pomembne položaje v mednarodnih institucijah postavlja zasebni interes teh posameznikov in njihovih strank pred ugled Republike Slovenije v tujini“*.
5. Naknadno je zoper KPK dne 7. 11. 2014 tožnica vložila še tožbo (v nadaljevanju: Druga tožba), s katero iz enakih razlogov, kot jih uveljavlja že v Prvi tožbi in ki jih v Drugi tožbi še dodatno in obširneje utemeljuje z razlogi za izločitev članov senata KPK in še posebej predsednika KPK ter z razlogi, zaradi katerih šteje, da gre pri izpodbijanem aktu za upravni akt v smislu 2. člena ZUS-1 ter zahteva sodno varstvo v upravnem sporu ob sklicevanju na določila 157. člena v povezavi s 23. členom Ustave. Sodišču predlaga, da odpravi izpodbijani akt - Ugotovitve o konkretnem primeru št. 06211-78/2014/63 z dne 9. 10. 2014 iz razlogov po 1., 2. in 3. točki 1. odstavka 27. člena ZUS-1, oziroma podredno zaradi dejanj, s katerimi naj bi tožena stranka kršila več tožničnih človekovih pravic in temeljnih

svoboščin iz 1. odstavka 21. člena, 22. člena, 25. člena in 29. člena Ustave. Obenem sodišču predlaga, da naj prekine odločanje v obravnavani sporni zadevi in začne postopek pred Ustavnim sodiščem zaradi presoje ustavnosti določil ZIntPK. Zahteva tudi povrnitev stroškov postopka.

6. Tožena stranka je na poziv sodišča v danih rokih predložila predmetne upravne spise in skladno z določili 38. člena ZUS-1 vložila svoja odgovora na tožbi. Tako v odgovoru na Prvo tožbo izrecno zanika, da bi posegla v pravice tožeče stranke, češ da ima KPK kot neodvisni državni organ, ki bdi nad izvrševanjem/spoštovanjem protikorupcijske zakonodaje, lastnosti formalnega in neformalnega neodvisnega nadzornega organa, kar je glede na njeno funkcijo in mandat smiselno in primerjalno-pravno utemeljeno. Poudarja, da gre v konkretnem primeru za specialni postopek neformalnega nadzora pod št. 06211-78/1014 KPK, ki ga ni moč šteti za upravni postopek, saj se v njem ne odloča o pravicah, obveznostih ali pravnih koristih in ki že zaradi svoje narave ne more biti v celoti podvržen "togim" pravilom, ki sicer veljajo za postopke, v katerih posameznik uveljavlja/varuje svoja upravičenja. Navaja, da Osnutek ugotovitev o konkretnem primeru še ne pomeni dokončne odločitve tožene stranke, ki zato meni, da dejanje, ki se izpodbija s Prvo tožbo, ni dejanje, ki bi se sploh lahko izpodbijalo v upravnem sporu. Zato meni, da niso izpolnjene procesne predpostavke za odločanje sodišča v upravnem sporu in sodišču predlaga, da naj zavrže tako Prvo tožbo, kakor tudi zahtevo za izdajo začasne odredbe, oziroma podrejeno, da naj ju kot neutemeljeni zavrne. V odgovoru na Drugo tožbo dodatno še navaja, da izpodbijane Ugotovitve o konkretnem primeru, pri katerih v celoti vztraja, ne predstavljajo akta iz 2. člena ZUS-1. Že samo dejstvo, da je KPK tožnici posredovala Osnutek ugotovitev o konkretnem primeru, po njenem mnenju pomeni, da ji je omogočila, da sodeluje v postopku in se na ta način opredeli do ugotovljenih dejstev in okoliščin. Pojasnjuje še, da je zavrnila tožnično prošnjo za podaljšanje roka glede izjasnitve na Osnutek ugotovitev o konkretnem primeru, ker je po mnenju KPK neobrazložena, češ da navaja zgolj to, da je tožnica zamenjala pooblaščenca in naj se le-temu vroči Osnutek o konkretnem primeru, zato takšna prošnja ne more biti utemeljena. Zavrača tožbene očitke glede kršitve zahteve po nepristranskosti, češ da dejstvo, da je posameznik nezadovoljen z vodenjem oziroma mnenji in izraženimi stališči uradne osebe, ne more biti razlog za izločitev članov in predsednika senata KPK, niti po določitih 37. člena ZUP. Ker meni, da tožena stranka ni posegla v tožnične pravice in da tudi ni poseženo v tožnično pravico iz 25. člena Ustave, ob dejstvu, da je tožnici v konkretnem primeru nesporno zagotovljeno sodno varstvo v upravnem sporu, zato sodišču predlaga, da naj Drugo tožbo zavrne kot neutemeljeno. Sodišče je oba navedena odgovora tožene stranke posredovalo tožnici v odgovor, stranki pa sta si izmenjali tudi več pripravljalnih vlog, v katerih vztrajata pri svoji navedbah, stališčih in predlogih oziroma zahtevkih.

K točki 1:

7. Tožba je utemeljena.
8. Sodišče uvodoma pojasnjuje, da je sprejelo pristojnost za odločanje v obravnavani sporni zadevi, četudi se sicer ne strinja s stališčem tožnice glede pravne narave uvodoma navedenega izpodbijanega akta, češ da gre pri izpodbijanem aktu – Ugotovitve v konkretnem primeru za upravni akt v smislu 2. odstavka 2. člena ZUS-1, ki določa, da je upravni akt po tem zakonu upravna odločba in drug javnopravni, enostranski, oblastveni posamični akt, izdan v okviru izvrševanja upravne funkcije, s katerim je organ odločil o pravici, obveznosti ali pravni koristi posameznika, pravne osebe ali druge osebe, ki je lahko stranka v postopku izdaje akta, saj v konkretnem primeru izpodbijani akt KPK po mnenju sodišča ne izpolnjuje kumulativno vseh predpisanih taksativno določenih elementov iz 2. odstavka 2. člena ZUS-1, ker izpodbijani akt ni bil izdan v okviru izvrševanja upravne funkcije na področju upravnega prava v smislu 1. odstavka 2. člena ZUP, tako da v obravnavani sporni zadevi ne gre za upravno zadevo v smislu 2. odstavka 2. člena ZUP.
9. Namreč po določbi 2. odstavka 2. člena ZUP se šteje, da gre upravno zadevo, če je s predpisom določeno, da organ v neki stvari vodi upravni postopek, odloča v upravnem postopku ali izda upravno odločbo, za kar očitno ne gre v konkretnem primeru, upoštevajoč določila 5. člena in 15. člena ZIntPK. Tako je z določbo 5. člena ZIntPK, ki se nanaša na njen položaj, zakonodajalec KPK opredelil kot samostojen in neodvisen državni organ, ki samostojno izvršuje svoje pristojnosti in naloge, določene v tem in v drugih zakonih, z namenom krepitev učinkovitega delovanja pravne države in preprečevanja njenega ogrožanja s koruptivnimi dejanji, medtem ko 15. člen ZIntPK opredeljuje pravila postopka tako, da predpisuje subsidiarno rabo ZUP (1. odstavek), vendar izjemoma pritožba zoper odločbo Komisije ni mogoča, dopusten pa je upravni spor (2. odstavek).
10. Pri tem sodišče še ugotavlja, da v obravnavanem primeru izpodbijani akt – Ugotovitve o konkretnem primeru - očitno ne obsega vseh predpisanih sestavnih delov iz 3. odstavka 210. člena ZUP (uvod, naziv, izrek oziroma dispozitiv, obrazložitev, pouk o pravnem sredstvu ter podpis uradne osebe in žig organa), ki definirajo upravno odločbo kot takšno šele, če so kumulativno podani, medtem ko vseh taksativno naštetih elementov očitno ne obsega sedaj izpodbijani akt - Ugotovitve o konkretnem primeru, ki je bil izdan po zaključku spornega postopka tožene stranke po določilih ZIntPK.
11. Pač pa gre, glede na njegovo vsebino, po oceni sodišča pri izpodbijanem aktu za posamični akt v smislu 1. odstavka 4. člena ZUS-1, ker izpodbijanega akta - Ugotovitve o konkretnem primeru ni mogoče uvrstiti med upravne akte ne po

definiciji upravnega akta po citiranih določilih ZUP, niti po definiciji upravnega akta, kot je vsebovana v 2. odstavku 2. člena ZUS-1, zato je sodišče v obravnavani zadevi tožnično tožbo sprejelo v obravnavo in odločanje na podlagi 4. člena ZUS-1, tako da je sprva sprejelo v obravnavanje in odločanje že tožnično Prvo tožbo in pobudo za izdajo začasne odredbe zaradi varstva več ustavnih pravic in je tako sodišče najprej odločalo o zahtevi tožnice za izdajo začasne odredbe. O zahtevi tožnice je odločilo s pravnomočnim sklepom št. I U 1576/2014-17 z dne 10. 10. 2014 in ji je ugodilo tako, da je toženi stranki do pravnomočnosti odločitve v tej zadevi prepovedalo, da na svojih spletnih straneh, na tiskovni konferenci ali na kakršenkoli drug način javno objavi končno odločitev v zadevi št. 06211-78/2014 oziroma javnost seznanj z vsebino končne odločitve v navedeni sporni zadevi.

12. S sklepom št. I U 1576/2014 z dne 2. 9. 2015 je nato sodišče združilo oba sodna postopka, ki se po Prvi in Drugo tožbi pri tem sodišču vodita pod opravilno številko I U 1576/2014 in I U 1774/2014 v skupno obravnavanje in odločanje tako, da vodilen postane spis pod št. I U 1576/2014, ker je ugotovilo, da gre v obeh navedenih zadevah, in sicer tako v zadevi, ki se na podlagi Prve tožbe vodi pod številko I U 1576/2014, kot tudi v drugi zadevi, ki se vodi pod št. I U 1774/2014, za isti predmet spora, to je zahtevo za sodno varstvo ustavnih pravic tožnice v upravnem sporu v zvezi s postopkom, ki ga je tožena stranka vodila pod številko 06211-78/2014 in v njem pod št. 06211-78/2014-31 z dne 9. 9. 2014 izdala Osutek ugotovitev o posameznem primeru (z besedilom na 8 straneh), nato pa je pod št. 06211-78/63 dne 9. 10. 2014 izdala izpodbijani akt - Ugotovitve v konkretnem primeru (z besedilom na 19 straneh). Sodišče namreč skladno z določilom 1. odstavka 42. člena ZUS-1 lahko s sklepom združi več pri oddelku sodišča odprtih postopkov o istem predmetu v skupno obravnavo in odločanje.
13. V upravnem sporu na podlagi 1. odstavka 4. člena ZUS-1 v povezavi s 1. in 2. odstavkom 157. člena Ustave namreč lahko tožnik uveljavlja sodno varstvo v upravnem sporu tudi zoper posamične akte in dejanja, s katerimi organi posegajo v človekove pravice in temeljne svoboščine posameznika, če ni zagotovljeno drugo sodno varstvo. Po določbi 2. odstavka 4. člena ZUS-1 se v takem primeru – če se v postopku izpodbijajo akti ali dejanja javne oblasti, v postopku uporabljajo določbe ZUS-1, ki se nanašajo na izpodbijanje upravnega akta. Sodišče je zato Prvo in Drugo tožbo tožnice skupaj obravnavalo kot pravočasno vloženo tožbo tako, kakor uveljavlja sama tožnica v tožbenem zahtevku v svoji Drugi tožbi, kot je predhodno povzeta pod točko 5 te sodbe.
14. V nasprotju s toženo stranko, ki je sodišču predlagala, da naj zaradi izostanka pravnega interesa za vložitev Prve tožbe le-to zavrže in zavrže tudi zahtevo za izdajo začasne odredbe, sodišče ocenjuje, da je tožnica že implicitno zgolj z dovolj obrazloženim in dokazno podprtim zatrjevanjem kršitev več ustavnih procesnih pravic (za kar je že skupaj s svojo Prvo tožbo ponudila in predložila tudi številne

dokazne predloge, ki jih je predhodno uveljavljala tudi v postopku pred toženo stranko, a neuspešno, ker se tožena stranka do navedenih dokaznih predlogov ni niti opredelila, kot je nenazadnje razvidno tudi iz izpodbijanega akta), po presoji sodišča izkazala tudi svoj pravni interes za vložitev tako Prve tožbe za sodno varstvo navedenih procesnih ustavnih pravic iz 1. odstavka 21. člena, 22. člena in 29. člena Ustave, kakor tudi za vložitev Druge tožbe za odpravo uvodoma navedenega izpodbijanega akta KPK, ker je že zatrjevane kršitve navedenih ustavnih procesnih pravic logično prepričljivo obrazložila in za njihovo podkrepitev v dokazne namene ponudila tudi številne prepričljive dokazne predloge. Po presoji sodišča so tako v obravnavanem primeru brez dvoma kumulativno izpolnjene vse predpisane procesne predpostavke za odločanje sodišča v upravnem sporu skladno z določili 1. do 8. točke 1. odstavka 36. člena v povezavi z 2. odstavkom 36. člena ZUS-1.

15. Tudi po stališču sodišča gre namreč v obravnavanem primeru za zadevo, ki spada v sodno pristojnost (1. točka) in ker sta bili tako Prva, kakor tudi Druga tožba vloženi v okviru zakonsko določenega tridesetdnevnega roka iz 1. odstavka 28. člena ZUS-1 (šteto od dne 2. 10. 2014 za Prvo tožbo, oziroma od 9. 10. 2014 za Drugo tožbo), tako da obravnavana tožba v konkretnem primeru očitno ni bila vložena niti prepozno niti prezgodaj (2. točka), tožnica pa, ki z obravnavano tožbo uveljavlja sodno varstvo zaradi kršitve več ustavnih pravic in predlaga odpravo uvodoma navedenega izpodbijanega akta tožene stranke (3. točka), v konkretnem primeru nima na razpolago nobenega drugega sodnega varstva (4. točka), prav tako pa tudi ni mogoč zaključek, da zatrjevana kršitev navedenih ustavnih pravic iz 21., 22. in 29. člena Ustave in uvodoma navedeni izpodbijani akt tožene stranke za tožnico ne bi imeli nobenih posledic (5. točka), prav tako kakor tudi ne, da tožnica nima pravnega interesa za predmetno tožbo (6. točka), poleg tega pa tudi ne, da bi bila v konkretnem primeru mogoča pritožba, pa ta sploh ne bi bila vložena (7. točka), niti ni bila o isti zadevi v upravnem sporu že izdana pravnomočna odločba (8. točka), o čemer se je sodišče po prejemu tožničine Prve tožbe dne 3. 10. 2014 in Druge tožbe dne 10. 11. 2014 prepričalo z vpogledom sodnega vpisnika tožb, ki ga sodišče uradoma vodi skladno z določili Sodnega reda, ter z vpogledom podatkov predmetnega (upravnega) spisa, ki mu ga je skladno z določili 38. člena ZUS-1 posredovala tožena stranka.
16. V obravnavani zadevi je sodišče skladno z določili 51. člena ZUS-1 odločilo po opravljeni glavni obravnavi in v dokaznem postopku vpogledalo Prvo in Drugo tožbo s tožbenimi prilogami ter listine predloženih upravnih spisov in sodnega spisa ter ustno zaslišalo tožnico, medtem ko je njene dokazne predloge po zaslišanju treh poimensko navedenih prič, in sicer odvetnika Jake Šarabona iz Kranja, zunanjega ministra RS Karla Erjavca in predsednika Evropske komisije Jeana Clauda Junckerja zavrnilo kot nepotrebne.

17. Tožnica je, ko je bila ustno zaslišana na naroku za glavno obravnavo dne 8. 1. 2016, med drugim izpovedala, da vztraja pri obeh vloženi tožbah, saj meni, da ji je KPK v postopku grobo posegla v navedene ustavne pravice, tožnici pa je pri tem nastala velika škoda tako na osebnem kot na političnem ugledu, pa tudi ugledu politične stranke, ki ji predseduje, škodovalo pa ji je tudi v postopku imenovanja na komisarsko mesto v Evropski komisiji, saj se je, še pred koncem postopka na KPK in še preden je sama sploh lahko podala svoje pripombe na sporne Ugotovitve o konkretnem primeru, ki jih je podkrepila tudi s tremi pravnimi mnenji uglednih pravnikov, profesorjev in doktorjev znanosti s področja prava in upravnega prava, predsednik KPK odločil, da je kršila zakon, kakor izhaja iz njegove izjave ob 10. obletnici KPK dne 1. 10. 2014, ko je med drugim izjavil, (cit.): *"da se je aroganca do državljanov razširila tudi na imenovanje na položaje v mednarodnih institucijah. Politika, ki dopušča takšna imenovanja ali je pri tem celo aktivna, ravna v očitnem nasprotju z javnim interesom, saj z imenovanjem nekredibilnih, neprimernih in neizkušenih posameznikov na pomembne položaje v mednarodnih institucijah postavlja zasebni interes teh posameznikov in njihovih strank pred ugled Republike Slovenije v tujini"*. Nadalje je tožnica, kar zadeva razgovor, ki je potekal na KPK, izpovedala, da je bila na razgovor na KPK povabljen zaradi dveh stvari oziroma dveh točk, in sicer je bila prva točka povezana z veleposlanikom RS v Avstraliji, druga točka pa s "komisarsko zgodbo". Četudi iz vabila KPK ni bilo jasno, kot kaj je vabljen na zaslihanje, ali kot priča, ali kot preiskovana oseba, je tožnica pričakovala, da bo ta pogovor potekal tako, kot je bilo iz vabila razvidno, in sicer najprej točka 1, nato pa točka 2, vendar je iz nje neznanih razlogov KPK takoj začela s točko 2, pri čemer na izrecno vprašanje, ali je tožnica v danem trenutku v kakršnemkoli postopku na KPK, prejela odgovor predsednika KPK, ki se je glasil (cit.): *"V tem trenutku nimate statusa preiskovane osebe, ampak imate status predsednice vlade, ki je nekaj na seji vlade odločala tako ali drugače. Torej zdaj bi želeli najprej, da nam sami, morda s svojimi besedami poveste, kaj imate povedati v zvezi s to zadevo"*.
18. Tožnica je še izpovedala, da prav tako ni vedela za zaslihanje Karla Erjavca in na njem ni bila prisotna, niti je ni nikoli nihče obvestil, da je postala preiskovana oseba oziroma kdaj je sama tožnica postala preiskovana oseba, le po pošti je prejela sporni Osutek ugotovitev o konkretnem primeru. Kar zadeva sejo Vlade RS, na kateri so se predsednica Vlade RS in ministri seznanili z odločitvijo koalicije, je tožnica posebej izpostavila, da je komisarska funkcija politična funkcija in ker so bile dne 13. 7. 2014 volitve, so se dotedanji koalicijski partnerji, to je 4 politične stranke, poleg tožničine še SD, DESUS in DL, strinjali, da odločitev o predlogu prepustijo za čas po volitvah. Ker pa potem te štiri politične stranke oziroma njihova koalicija, niso mogle najti političnega soglasja glede enega kandidata, ki bi ga predlagali predsedniku Evropske komisije, da ga izbere

kot kandidata za komisarja, so se odločile, da vsaka izmed strank te koalicije predlaga enega kandidata na seznam, ki se ga pošlje v Bruselj: tako je nastal seznam z imeni mag. Tanje Fajon kot predstavnice SD, Karla Erjavca kot predstavnik DESUS, čeprav je pozneje iz magnetograma njegovega zaslišanja na KPK tožnica razbrala, da se je Karel Erjavec edini sam predlagal za kandidata za komisarja in ga ni predlagala stranka DESUS, tretje pa je bilo tožnično ime, in četudi so želeli upoštevati tudi predlog stranke, ki je zmagala na volitvah 13. 7. 2014 in ki je prav tako tudi predlagala svojega kandidata, vendar pa slednji ni podal svojega soglasja h kandidaturi. Tožnica je še izpovedala, da je bilo gradivo in predlog za Vlado pripravljen v Kabinetu predsednice Vlade RS na podlagi koalicijskega dogovora, Vlada RS pa se je s tem predlogom seznanila, nato je bil poslan v Bruselj. Ker je na sami seji Vlade RS minister Virant izpostavil problem konflikta interesov, je tožnica prekinila sejo Vlade RS in med odmorom pogledala zakonsko diktirano ter se posvetovala s pravniki, potem pa je nadaljevala sejo Vlade RS, ker je bila tedaj, enako kot je še vedno, prepričana, da ni ravnala v nasprotju z zakonom: komisarska funkcija je politična funkcija, enako kot je politična funkcija funkcija predsednice Vlade RS in tudi ko je kandidirala za funkcijo predsednice Vlade RS, se je podpisala pod predlog, da je primerna za predsednico Vlade in o tem tudi glasovala, enako pa so ravnali tudi vsi kandidati za predsednike Vlade RS pred tožnico in tudi za njo, za kar po njenem vedenju niso nikogar, ker je o tem odločal, nikoli obsojali ali preganjali zaradi konflikta interesov.

19. V svoji izpovedbi je tožnica še posebej poudarila dejstvo, da je kandidatka za komisarko postala šele s predlogom predsednika Evropske komisije Jeana Clauda Junckerja, ki je imel možnost za kandidata izbrati koga drugega ali pa celo vse tri kandidature zavrniti in zahtevati novo ime, medtem ko se je predsednik KPK očitno odločil, da tožnica ni primerna kandidatka za komisarko in da bo naredil vse, da to prepreči, glede na njegovo citirano izjavo; samo sejo senata KPK, na kateri so bile sprejete sporne Ugotovitve o konkretnem primeru, je predsednik KPK izpeljal dopisno dne 9. oktobra, čeprav so bile s strani tožnice posredovane obširne pripombe v obsegu preko 60 strani le en dan pred tem, to je 8. oktobra in četudi je bila članica senata KPK Alma Sedlar v tej zadevi izključena iz odločanja KPK, kar so javno dostopni podatki in je imenovana tudi sama povedala v javnem pismu. Po stališču tožnice je zgolj en odgovor na vprašanje, zakaj se je KPK tako mudilo, to pa zato, da se prepreči njeno imenovanje, še posebej, ker še vedno sploh ni znano, kaj se je zgodilo s tisto drugo zadevo, zaradi katere je bila tedaj na prvem mestu tožnica povabljen na KPK na razgovor.
20. Predsednik KPK je sicer na nejavni glavni obravnavi dne 8. 1. 2016 v svojem odgovoru na navedbe tožnice izrecno zanikal, da bi on kot predsednik KPK v obravnavani sporni zadevi *"ravnal na ta način, da bi vnaprej izražal pred sprejeto odločitvijo svoje mnenje"*, vendar je dodatno še navedel, kot sledi: *"Izjava ob priliki praznovanja 10. obletnice KPK, na katero se sklicuje tožnica, ni bila*

namenjena njej. Tega sicer nisem javno nikoli govoril, ampak pred sodiščem pa želim imeti odprte karte, ker je to izraz spoštovanja tako do tožnice, kot tudi predvsem do sodišča. Takrat, ko sem govoril o tem, da je slabo za Slovenijo, ko za nekatera izpostavljena mesta predlaga neizkušene in ne dovolj strokovne kandidate, sem imel v mislih kandidatko, ki je takrat z Ministrstva za finance odhajala na mednarodno institucijo šele po nekaj mesečnem delu na ministrstvu. In v to je bila uperjena ost moje izjave. Ker gre seveda za razgovore tudi o mojih opredelitvah o strokovnosti kogarkoli, predvsem pa predsednice Vlade, lahko povem, da bi bilo zame nepojmljivo, da nekdo, ki opravlja funkcijo predsednika Vlade RS, ne bi bil primeren za opravljanje funkcije komisarke Evropske komisije. Tako sem mislil takrat in tako mislim tudi danes. Druga stvar pa je, kako je do postopka kandidiranja oziroma odločitve o predlogu Evropski komisiji o naših kandidatih prišlo. O tem več ne bi, ker je vse zapisano v Ugotovitvah o konkretnem primeru in pri teh še vedno odločno vztrajam in sem zanje tudi glasoval", na podlagi česar sodišče ugotavlja, da predsednik KPK po lastnih navedbah ni javno nikoli zanikal, da se njegova izjava v poslanici predsednika KPK ob 10. obletnici delovanja KPK z dne 1. 10. 2014 ne nanaša na tožnico.

21. Glede na navedeno se sodišče strinja s tožnico, ki toženi stranki po mnenju sodišča utemeljeno očita, da je bilo v ustavne pravice tožnice poseženo zaradi kršitve prepovedi samovoljnega oziroma arbitrarnega vodenja postopka tožene stranke, in sicer zaradi kršitve ustavne pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave s tem, ko je bil ob razgovoru na KPK dne 3. 9. 2014 tožnici podan napačen in zavajajoč pravni pouk o njenem pravnem položaju v postopku, saj tudi podatki v listinah predloženega upravnega spisa potrjujejo tožbene navedbe, da je v tedaj danem pravnem pouku tožnici na razgovoru pri toženi stranki dne 3. 9. 2014 izostal pravni pouk v delu, ki zadeva privilegij zoper samoobtožbo, kar je razvidno konkretno iz zapisa navedenega razgovora z dne 3. 9. 2014 na sedežu KPK, ki ga je skupaj s preostalimi upravnimi spisi predložila sama tožena stranka.
22. Po povedanem je po presoji sodišča podana kršitev pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave, ki normativno vsakomur zagotavlja enako varstvo njegovih pravic v postopku pred sodiščem in pred drugimi državnimi organi, organi lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil, ki odločajo o njegovih pravicah, dolžnostih ali pravnih interesih.
23. Po presoji sodišča pa je v konkretnem primeru podana kršitev pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave dodatno tudi s tem, da KPK tožnice po spremembi pravnega položaja iz statusa priče v status preiskovanca o tem ni posebej obvestila, kar med strankama niti ni sporno, in sicer vse do vročitve Osnutka ugotovitev o posameznem primeru – Alenka Bratušek, št. 06211-78/2014-44 z dne 1. 10. 2014, kar je v konkretnem primeru posledično privedlo do kršitve pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave tudi s tem, da ker KPK

tožnice o spremembi pravnega položaja iz statusa priče v status preiskovanca tožnice tudi ni obvestila niti o tem, da bo 26. 8. 2014 opravila razgovor s Karlom Erjavcem kot pričo in ji tako ni omogočila, da bi bila pri tem razgovoru navzoča ter da bi imenovani priči zastavljala vprašanja, s čimer tožnici ni omogočila obravnavanja in sodelovanja v dokaznem postopku skladno z določili 6., 7. in 9. člena ZUP v povezavi z določili 145. in 146. člena ZUP, niti ji ni omogočila na učinkovit način (temveč zgolj navidezno) predlaganje dokazov, ki so ji v korist, še zlasti pa s tem, ko se v izpodbijanem aktu ni niti opredelila skladno z določilom 2. točke 3. odstavka 146. člena ZUP do tožničinih dokaznih predlogov v njeni vlogi z dne 7. 10. 2014, vloženi po pooblaščenim Odvetniški družbi Čeferin o.p., d.o.o., Izjava o osnutku ugotovitev v posameznem primeru „Nasprotje interesov pri odločanju o kandidatih za člana Evropske komisije“ in jih ni ocenila niti vsebinsko ovrednotila. Tožena stranka se namreč ni opredelila do tožničinega dokaznega predloga po zaslišanju priče Jeana Clauda Junckerja, predsednika Evropske komisije, niti imenovane priče v postopku sploh ni zaslišala, prav tako pa se ni opredelila do tožničinih dokaznih predlogov po vpogledu tiskovnega sporočila na spletni strani Evropske komisije z dne 2. 9. 2014 ter po vpogledu pravnega mnenja prof. dr. Cirila Ribičiča, ki je bilo predloženo v sodni spis št. I U 1576/2014, ter za to prav tako ni navedla nikakršnih razlogov, prav tako tudi ni ocenila in vsebinsko ovrednotila dokaznega predloga po vpogledu Ustavno-pravne analize predlogov za spremembo zakonodaje s področja preprečevanja korupcije, ki ji je izdelal Inštitut za ustavno pravo oziroma projektna skupina v sestavi prof. dr. Ciril Ribičič, prof. dr. Rajko Pirnat in prof. dr. Janez Čebulj.

24. Kolikor je razlog za v predhodni točki opisano ravnanje tožene stranke morebiti njeno stališče, češ da se pri vodenju postopka v obravnavanem primeru ne uporabljajo pravila ZUP zaradi specifičnosti predmetnega postopka kot nadzornega postopka, pa sodišče pripominja, da je takšno stališče napačno in pravno nevzdržno.
25. Uvodoma navedeni izpodbijani akt – Ugotovitve o konkretnem primeru je bil namreč izdan na podlagi določil 13. člena ZIntPK, ki med drugim urejajo tudi postopek za sprejem in objavo ugotovitev o konkretnem primeru, za kar gre v obravnavani sporni zadevi. KPK mora pri svojih postopkih, skladno z določili 15. člena ZIntPK, če ni s tem zakonom ni določeno drugače, uporabljati določila ZUP. Četudi skladno z 11. členom ZIntPK KPK tožena stranka svoje poslovanje uredi s poslovníkom in drugimi splošnimi akti (11. člen ZIntPK), pa iz predhodno citiranega določila 15. člena ZIntPK izhaja, da mora KPK pri svojih postopkih primarno uporabljati procesna pravila ZIntPK, subsidiarno pa mora uporabljati pravila ZUP, kar je sodišče v primerljivi zadevi izpostavilo že v sodbi III U 108/2015-26 z dne 23. 9. 2015, ter še navedlo, da procesna vprašanja lahko

drugače kot ZUP ureja le zakon, ne pa podzakonski akt, kar je po svoji pravni naravi Poslovník KPK. Zato je torej zmotno stališče tožene stranke, da se zaradi specifičnosti predmetnega postopka kot nadzornega postopka, pri tem postopku ne uporabljajo pravila ZUP, ki sicer veljajo za odločanje v upravnih zadevah.

26. Sodišče je sicer že večkrat pri odločanju v istovrstnih zadevah, med drugim tudi v citirani sodbi št. III U 108/2015-26 z dne 23. 9. 2015 (pod točko 18 obrazložitve) zavzelo stališče, da organizacijo in poslovanje KPK kot samostojnega in neodvisnega državnega organa ter postopke, s katerimi KPK uresničuje svoje zakonske naloge na področjih preprečevanja in omejevanja korupcije, nasprotja interesov, krepitve integritete in transparentnosti javnega sektorja ter pravne države, ureja Poslovník. V 4. alineji 2. odstavka 2. člena Poslovnika je določeno, da je senat KPK kolegijski organ, sestavljen iz predsednika in dveh namestnikov ali iz predsednika in enega namestnika ali iz dveh namestnikov, ki na sejah odloča o izdaji mnenj, stališč, pojasnil, ugotovitev priporočil, opozoril in drugih odločitev iz pristojnosti KPK po zakonu (ZIntPK) in tem poslovníku; v 3. odstavku 7. člena Poslovnika pa je določeno, da je senat KPK sklepčen, če sta na seji senata KPK prisotna vsaj dva člana senata. Če senat KPK zaseda v polni sestavi, odločitve sprejema z večino glasov navzočih članov, če pa zaseda v sestavi dveh članov, odločitve sprejema soglasno. Iz izpodbijanega akta - Ugotovitev o konkretnem primeru z dne 9. 10. 2014 izhaja, da je tožena stranka kot tričlanski kolegijski organ izpodbijani akt sprejela soglasno na dopisni seji senata KPK dne 9. 10. 2014 v sestavi zgolj dveh članov senata KPK (to je predsednik KPK Boris Štefanec in namestnik predsednik dr. Igor Lamberger), pri čemer ne navaja, da bi bila tretja članica KPK oziroma namestnica predsednika KPK Alma Sedlar izločena pri odločanju, na kar posebej opozarja tožnica v tožbi in kar tudi po presoji sodišča pomeni, da niso bila upoštevana vsa normativno predpisana določila za veljavno odločanje tožene stranke iz 1. odstavka 7. člena in 1. odstavka 11. člena ZIntPK (da komisija kot kolegijski organ odloča z večino glasov) ter iz 1. in 2. odstavka 15. člena ZIntPK v povezavi s 1. in 2. odstavkom 37. člena ZUP ter 40. členom, ki se na kolegijske organe. Razen tega je sodišče, skladno z določilom 125. člena Ustave, pri odločanju vezano na Ustavo in zakon, ne pa tudi na podzakonske predpise, kar v konkretnem primeru pomeni, da sodišče pri presoji zakonitosti izpodbijanega akta ne sme uporabiti posameznih postopkovnih določb Poslovnika KPK, če te niso v skladu z ZIntPK in ZUP (*exceptio illegalis*). Kot je v tej zvezi že večkrat pojasnilo tudi Vrhovno sodišče, med drugim v sodbi št. I Up 308/2014 (točka 15 obrazložitve), je delovanje in ukrepanje tožene stranke kot samostojnega in neodvisnega upravnega državnega zelo pomembno, saj je eden od državnih organov Republike Slovenije v boju zoper korupcijo, njena vloga in naloge pa so določene v ZIntPK v smeri krepitve učinkovitega delovanja pravne države in preprečevanja njenega ogrožanja s koruptivnimi ravnanji, prepoznavanja in opozarjanja na različne oblike koruptivnih ravnanj tako na sistemski kot na

konkretni ravni (5. člen ZIntPK), kar izvaja na različne načine; glede na to, da ima delovanje tožene stranke, še posebej pa njene ugotovitve v konkretnih primerih posebno družbeno težo, zato so tudi posledice in učinki njenega delovanja in ukrepanja lahko zelo hudi in lahko pomenijo hud poseg v temeljne človekove pravice in svoboščine obravnavane osebe, zato je še posebej pomembno, da celotno delovanje in ukrepanje tožene stranke temelji na zakonu oziroma zakonitem predpisu (153. člen Ustave), opravljati pa sme le nadzor, za katerega je stvarno pristojna, postopati mora po predpisanem postopku ter izdajati akte in ukrepati le v skladu in obsegu svojih zakonskih pooblastil.

27. Po povedanem, kar zadeva sporno (ne)izločitev predsednika KPK, glede na to, da se skladno s 1. in 2. odstavkom 15. člena ZIntPK v postopkih pred toženo stranko subsidiarno uporabljajo določila ZUP, so v obravnavani sporni zadevi pomembna tudi določila ZUP o izločitvenih razlogih, ki so podrobneje urejeni v posebnem razdelku B, ki je v sistematiki zakonskega teksta uvrščen v II. poglavje ZUP, ki obsega določila 35. do 41. člena ZUP. Tako je izrecno v 40. členu ZUP predpisano, da se določbe tega zakona o izločitvi smiselno uporabljajo tudi za člane kolegijskih organov in druge funkcionarje ter druge osebe, ki bi bile pooblašcene za odločanje. Zakonodajalec je v 35. členu taksativno določil primere, v katerih pooblaščen uradna oseba organa v konkretni zadevi ne sme niti opravljati posameznih dejanj v postopku niti o zadevi odločiti, ti razlogi za izločitev pa se nanašajo na osebno razmerje uradne osebe do same upravne zadeve ali pa do stranke. V 37. členu ZUP izrecno določa, da lahko stranka zahteva izločitev uradne osebe tudi kadar druge okoliščine vzbujajo dvom o njeni nepristranosti. Po mnenju sodišča so osebni razlogi lahko izločitveni razlog iz 37. člena ZUP, četudi sicer niso izrecno opredeljeni v 35. členu ZUP, vendar gre za takšen razlog, da vpliva ali bi lahko vplival v nepristranost uradne osebe.
28. Kot že predhodno navedeno, urejajo postopek za sprejem in objavo ugotovitev o konkretnem primeru, določila 13. člena ZIntPK. Po določbi 5. odstavka 13. člena komisija izda KPK ugotovitve o konkretnem primeru po končanem postopku. Po določbi 7. odstavka 13. člena ZIntPK pa tožena stranka, kadar se njene ugotovitve nanašajo na določeno ali določljivo fizično ali pravno osebo, pošlje osnutek ugotovitev pred javno objavo tej osebi v izjasnitev. Še podrobneje postopek iz 13. člena ZIntPK ureja Poslovník v 52. členu, ki je naslovljen kot „sprejem osnutka odločitve in pravica do predhodne izjave glede ugotovitev“ in v katerem je prav tako določeno, da se ugotovitve, če se nanašajo na določeno ali določljivo fizično ali pravno osebo, po sprejemu osnutka na seji, pošlje osebi ali organu v predhodno izjasnitev in mnenje. Oseba, ki ji je bil osnutek poslan, lahko v roku sedmih delovnih dni posreduje toženi stranki svoj odgovor. Odgovor osebe, ki ji je bil poslan osnutek ugotovitev, po proučitvi nosilca zadeve obravnava senat KPK na seji. Po oceni navedb v odgovoru lahko senat KPK odloči: - da se postopek obravnave zadeve zaključi in osnutek sprejme brez sprememb, - da se sprejme

drugačna odločitev, kot je bila v osnutku ugotovitev, - da se zadevo vrne nazaj v obravnavo in izvede nadaljnje ukrepe za razjasnitev primera, - da se osebo, ki je poslala odgovor, povabi na sejo senata z namenom razjasnitve dodatnih okoliščin, končna odločitev pa se objavi na spletnih straneh KPK ali na tiskovni konferenci, skupaj z vsebino pisnega odgovora osebe, razen če ta objavi odgovora ali njegovega dela izrecno vnaprej nasprotuje.

29. V obravnavanem primeru med strankama ni sporno, da je tožena stranka tožnici poslala Osnutek ugotovitev o posameznem primeru – Alenka Bratušek (z besedilom v obsegu 8 strani) z dne 1. 10. 2014 v izjasnitev, sporno pa je, ali bi ji morala tožena stranka, pred objavo, glede na to, da je po sprejetem (prvotnem) Osnutku še dodatno navajala ugotovljena dejstva in okoliščine, pri tem pa konkludentno zavrnila izvajanje dokazov, ki jih je ponudila in predlagala tožnica dokaze, poslati v izjasnitev tudi izpodbijani akt v celotnem besedilu (v obsegu 19 strani besedila). Upoštevajoč citirano določilo 7. odstavka 13. člena ZIntPK, bi, po presoji sodišča, morala tožena stranka, pred objavo, tožnici posredovati v izjasnitev tudi celotno besedilo tako dopolnjenega prvotnega Osnutka ugotovitev o posameznem primeru (v obsegu 19 strani besedila), tako da bi se tožnica tudi o navedbah v tako dopolnjenem Osnutku učinkovito, torej z vidika njegove vsebine in zavrnjenih dokaznih predlogov (in ne zgolj navidezno) lahko izjasnila. Ker KPK tega ni storila, je bila tožnici tako odvzeta možnost, da bi se na dejansko učinkovit način in ne zgolj navidezno lahko izjasnila o vseh dejstvih in okoliščinah, ki v konkretnem primeru lahko vplivajo na odločitev, kar pomeni, da v postopku niso bile upoštevane vse v 13. členu ZIntPK določene procesne določbe, ki pomenijo izpeljavo načela zaslišanja stranke iz 9. člena ZUP. Ker je torej bila tožnici kršena pravica do izjave, je izpodbijani akt že iz tega razloga nezakonit. Po presoji sodišča je zato tožena stranka s tem, da je tožnici kršila pravico do izjave iz 13. člena ZIntPK v povezavi z 9. in 146. členom ZUP, kršila ustavno jamstvo iz 22. člena Ustave, saj je eden od pomembnejših vidikov pravice do enakega varstva pravic, kontradiktornost postopka oziroma pravica do izjave.
30. Tudi iz zgoraj navedenega četrtega odstavka 52. člena Poslovnika, ki določa odločitve komisije in sicer iz 1. alineje navedene določbe izhaja, da se postopek obravnave zadeve (lahko) zaključi (le), ko se osnutek sprejme brez sprememb. V obravnavani zadevi pa je bil prvotni Osnutek (v obsegu 8 strani besedila) z dne 1. 10. 2014 dopolnjen, zato tožena stranka ni imela podlage, da postopek obravnave zadeve zaključi z izdajo in objavo izpodbijanega akta – Ugotovitve o konkretnem primeru. Zato bi morala tožena stranka še pred njegovo izdajo in javno objavo tožnici najprej posredovati dodatno dopolnjeno besedilo Ugotovitev o konkretnem primeru (v obsegu 19 strani besedila) z dne 9. 10. 2014 v izjasnitev in ji tako torej tudi dejansko omogočiti pravico do izjave.
31. Ker je sodišče glede na vse navedeno sodišče presodilo, da je zatrjevani poseg iz

22. člena Ustave RS izkazan, ker so bile v obravnavani sporni zadevi v postopku pred izdajo in objavo izpodbijanega akta bistveno kršena pravila postopka, s čimer je bilo posledično poseženo v tožničine pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave, je na podlagi 1. odstavka 66. člena ZUS-1, ugotovilo nezakonnost izpodbijanega akta, ne da bi se še posebej spuščalo v presojo preostalih zatrjevanih kršitev in je zato, skladno s tožničnim zahtevkom, v celoti odpravilo izpodbijani akt - Ugotovitve o konkretnem primeru.
32. Sodišče se glede na navedeno v konkretnem primeru ne more strinjati s tožnico, ki v Drugi tožbi zatrjuje tudi kršitev pravice iz 25. člena Ustave, češ da ji je bila odvzeta možnost vložitve posebne pritožbe zoper izpodbijani akt – Ugotovitve o konkretnem primeru. Po določbi 25. člena Ustave je vsakomur zagotovljena pravica do pritožbe ali drugega pravnega sredstva proti odločbam sodišč in drugih državnih organov, organov lokalnih skupnosti in nosilcev javnih pooblastil, s katerimi ti odločajo o njegovih pravicah, dolžnostih ali pravnih interesih. Normativna vsebina citiranega določila 25. člena Ustave torej sama po sebi torej še ne daje podlage za trditev, da je strankam v postopkih pred državnimi organi, vključno s sodišči, avtomatično zagotovljen dvostopenjski upravni ali sodni postopek, kar smiselno uveljavlja tožnica z navedbami o zatrjevani kršitvi 25. člena Ustave. Vendar iz citirane določbe 25. člena Ustave, kot rečeno, ne izhaja, da bi že na podlagi citirane določbe 25. člena Ustave samo po sebi imel kdorkoli zagotovljeno pravico do dvostopenjskega postopka s suspenzivnim pravnim učinkovanjem vse do sprejema drugostopenjske odločitve, niti ni takšno pravno sredstvo s suspenzivnim pravnim učinkovanjem tožnici zagotovljeno že zgolj na podlagi subsidiarne uporabe določb ZUP, ki se v skladu z določbo 1. odstavka 15. člena ZIntPK uporablja pri postopkih KPK, če ni z določili ZIntPK določeno drugače, saj določba 2. odstavka 15. člena ZIntPK izrecno izključuje pritožbo. Ker pa ima tožnica (učinkovito) sodno varstvo zagotovljeno v upravnem sporu, navedeno obenem pomeni, da je njen tožbeni očitke o kršitvi pravice iz 25. člena Ustave sicer neutemeljen, vendar ob ugotovitvi, da izpodbijani akt – Ugotovitve o konkretnem primeru ni bil izdan skladno s predpisi o postopku, ki določajo zakonit potek postopka v skladu s procesnimi določili ZIntPK, ob predpisani subsidiarni uporabi ZUP, četudi naj se ZUP po stališču tožene stranke v tovrstnih postopkih, ki jih vodi na podlagi določil 13. člena ZIntPK, sploh naj ne bi uporabljal, čemur pa sodišče, kot rečeno, ne more slediti. Sodišče tudi ni sledilo predlogu tožnice, da prekine postopek odločanja o tožbi in prične postopek pred Ustavnim sodiščem za oceno ustavnosti ZIntPK, saj tožničin predlog vsebinsko ni določno in logično prepričljivo konkretiziran oziroma obrazložen, pa tudi sicer v tem pogledu sodišče ni vezano na predlog stranke. Ker sodišče ni samo našlo neskladnosti določb ZIntPK z Ustavo, ni prekinilo postopka na podlagi 156. člena Ustave in tudi ni vložilo zahteve za presojo ustavnosti.

K točki 2:

33. Ker je tožnica s tožbo uspela in ker je v skladu z ustaljeno sodno prakso za odločitev o stroških postopka odločilen končni uspeh glede sprejete odločitve v postopku, kot med drugim izhaja iz sklepov Vrhovnega sodišča I Up 256/2014 z dne 18. 2. 2015 in I Up 308/2014 z dne 29. 5. 2015, je sodišče tako odločilo tudi o stroškovnem zahtevku tožnice. Stroške je tako odmerilo v skladu z določilom 1. odstavka 25. člena ZUS-1 v zvezi s 1. odstavkom 154. člena ZPP in 1. in 2. odstavkom 155. člena ZPP. Ker vrednosti predmeta ni mogoče določiti po prostem preudarku glede na pomen stvari, znaša njegova vrednost v skladu z 2. odstavkom 25. člena Zakona o odvetniški tarifi (v nadaljevanju: ZOdvT-C) 3.500,00 EUR. Sodišče je tako tožnici priznalo za postopek pred sodiščem prve stopnje stroške oziroma nagrado v višini 183,30 EUR na podlagi tarifne številke 3100, ki se v tem primeru uporablja skladno z določilom 2. odstavka 20. člena Odvetniške tarife (Uradni list RS, št. 2/2015), ter na podlagi tarifne številke 3102 nagrado za vsak narok za glavno obravnavo v višini 169,20 EUR in materialne stroške na podlagi tarifne številke 6002 v višini 20,00 EUR, kar z 22% DDV znaša 867,66 EUR. Tožena stranka je dolžna navedeni znesek tožnici povrniti v 15 dneh od vročitve te sodbe do plačila, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi. O vračilu plačanih sodnih taks sodišče bo sodišče odločilo po uradni dolžnosti skladno z določbo točke c. Opombe 6.1. Taksne tarife sodišče naknadno, ko bo prejelo podatek o številki tožničinega bančnega transakcijskega računa.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo je dovoljena pritožba v roku 15 dni od vročitve pisnega odpravka sodbe. Pritožba se vložijo priporočeno po pošti ali neposredno pri tem sodišču v zadostnem številu izvodov za sodišče in stranke.

Pritožba mora obsegati navedbo sodbe, zoper katero se vlaga, izjavo, da se sodba izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika (335. člen ZPP v zvezi s 1. odstavkom 22. člena ZUS-1).

Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozivalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni (336. člen ZPP v zvezi s 1. odstavkom 22. člena ZUS-1).

Pritožbo se lahko vložijo le osebe, ki je opravila pravniški državni izpit (2. odstavek 22. člena ZUS-1), sicer sodišče pritožbo kot nedovoljeno zavrže (smiselno 2. odstavek 89. člena ZPP v zvezi s 1. odstavkom 22. člena ZUS-1).

Če ob vložitvi pritožbe pooblaščenec stranke, ki je odvetnik, ne predloži pooblastila, mu sodišče ne dovoli, da bi začasno opravljal pravdna dejanja, ampak pritožbo zavrže (5. odstavek 98. člena ZPP v zvezi s 1. odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodnih taks, se šteje, da je pritožba umaknjena (3. odstavek 105. a člena ZPP v zvezi s 1. odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ljubljana, 8. 1. 2016

Predsednica senata:

Liljana Polanec l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: